

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΔΕΛΤΙΟ ΕΟΡΤΙΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»
Τ.Θ. 60060 570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 461.145 ΦΑΞ: 463.455
Ἐπιμελητῆς ὕλης:
Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Πλευράκης

4 Ἀπριλίου 2021

Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ,
Πλάτωνος τοῦ Στουδίτου
καί Ζωσιμᾶ ὁσίων (στ' αἰών),
Θεωνᾶ Θεσσαλονίκης,
Νικήτα ἱερομάρτυρος τοῦ νέου
τοῦ ἐν Σέρραις (+1808)

Ἦχος β' Ἑωθινόν ι'

«ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ»

Παλαιά ἦταν ἡ Κυριακή
«τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου»

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά.

- α) Ἀναστάσιμα τοῦ ἡχου τῆς ἐβδομάδος ἐξῆ
- β) καί τά τέσσερα ἐπόμενα τοῦ Τριωδίου.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

7.

Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός·
ἀπό φυλακῆς πρωΐας
ἐλπισάτω Ἰσραήλ ἐπὶ τόν Κύριον.

Λάμψον, ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρός
ταῖς φεγγοβόλοις
ἀστραπαῖς Σου τῆς χάριτος
καρδίας τῶν Σέ τιμώντων
καί θεολήπτω στοργῇ
περιπτυσσομένων, κοσμοπόθητε·
δι' οὗ τῶν δακρύων
ἐξηφανίσθη κατήφεια
καί τοῦ θανάτου
τῶν παγίδων ἐρρύσθημεν·
καί πρὸς ἄληκτον
εὐφροσύνην μετήλθομεν.
Δεῖξον τῆς ὠραιότητος
τῆς Σῆς τήν εὐπρέπειαν
τάς ἀντιδόσεις παρέχων
τῆς ἐγκρατείας τοῖς δούλοις Σου,
πιστῶς αἰτουμένοις
Σήν πλουσίαν προστασίαν
καί μέγα ἔλεος.

8.

Ἦτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Χαίροις, ὁ ζωηφόρος Σταυρός,
 τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὠραῖος Παράδεισος
 τό ξύλον τῆς ἀφθαρσίας,
 τό ἐξανθῆσαν ἡμῖν
 αἰωνίου δόξης τήν ἀπόλαυσιν·
 δι' οὗ τῶν δαιμόνων
 ἀποδιώκονται φάλλαγγες
 καί τῶν ἀγγέλων
 συνευφραίνονται τάγματα
 καί συστήματα τῶν πιστῶν ἐορτάζουσιν·
 ὄπλον ἀκαταγώνιστον,
 κραταίωμα ἄρρηκτον,
 τῶν βασιλέων τό νίκος,
 τῶν ἱερέων τό καύχημα·
 Χριστοῦ νῦν τά Πάθη
 καί ἡμῖν δίδου προφθᾶσαι
 καί τήν Ἀνάστασιν.

9.

Αἰνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
 ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Χαίροις, ὁ ζωηφόρος Σταυρός,
 τῆς εὐσεβείας τό ἀήττητον τρόπαιον,
 ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου,
 ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός,
 τό τῆς Ἐκκλησίας περιτείχισμα·
 δι' οὗ ἐξηφάνισται
 ἡ ἀρά καί κατήρηται
 καί κατεπόθη τοῦ θανάτου ἡ δύναμις
 καί ὑψώθημεν ἀπό γῆς πρὸς οὐράνια,

ὄπλον ἀκαταμάχητον,
 δαιμόνων ἀντίπαλε,
 δόξα Μαρτύρων, Ὁσίων
 ὡς ἀληθῶς ἐγκαλλώπισμα,
 λιμὴν σωτηρίας,
 ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ
 τό μέγα ἔλεος.

10.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ
 ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
 μένει εἰς τόν αἰῶνα.

Δευρο, τῶν πρωτοπλάστων дуάς
 ἡ τῆς χορείας ἐκπεσοῦσα τῆς ἄνωθεν
 τῷ φθόνῳ τοῦ βροτοκτόνου,
 διά πικρᾶς ἠδονῆς
 τῆς τοῦ ξύλου πάλαι ἀπογεύσεως·
 ἰδοῦ τό πανσέβαστον
 ὄντως ξύλον προέρχεται,
 ᾧ προσδραμόντες
 ἐν χαρᾷ περιπτύξασθε
 καί βοήσατε πρός αὐτό μετά πίστεως·
 Σύ ἡμῶν ἡ ἀντίληψις,
 Σταυρέ πανσεβάσμιε,
 οὗ τοῦ καρποῦ μετασχόντες,
 τῆς ἀφθαρσίας ἐτύχομεν,
 Ἐδέμ τήν προτέραν
 κοιμισάμενοι βεβαίαν καί μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ΄.

Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ τήν ἐκούσιον Σταύρωσιν
 καταδεξάμενος
 εἰς κοινήν ἐξανάστασιν
 τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων
 καί τῷ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ
 βαφαῖς ἐρυθραῖς
 τούς Σαυτοῦ δακτύλους αἱματώσας,
 τοῖς ἀφесίμοις ἡμῖν
 βασιλικῶς ὑπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος
 μή παρίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας
 καί πάλιν τήν ἀπό Σοῦ διάστασιν·
 ἀλλ' οἰκτείρησον, μόνε μακρόθυμε
 τόν ἐν περιστάσει λαόν Σου
 καί ἀνάστηθι
 πολέμησον τούς πολεμοῦντας ἡμᾶς,
 ὡς παντοδύναμος.

Καί νῦν. Τό ἀ΄ θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Εἴσοδος.

Ἐκτενής. Πληρωτικά.

Κεφαλοκλισία.

Εἰς τήν Λιτήν

Δόξα... Καί νῦν...

Ἦχος πλ. α'

Ορῶσά σε ἡ Κτίσις ἅπασα
 ἐπὶ σταυροῦ γυμνὸν κρεμάμενον,
 τὸν Δημιουργὸν
 καὶ κτίστην τῶν ἀπάντων,
 ἡλλοιοῦτο φόβῳ καὶ ἐπωδύρετο!

Ὁ ἥλιος τὸ φῶς συνέστειλε,
καὶ ἡ γῆ ἐκυμαίνεται!
Πέτραι ἐσχίζοντο
καὶ ναοῦ φαιδρότης διερρήγνυτο!
Νεκροὶ ἐξάνισταντο ἐκ μνημάτων
καὶ Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις
ἐξίσταντο λέγουσαι·

Ἦ τοῦ θαύματος!

Ὁ Κριτὴς κρίνεται καὶ πάσχει θέλων
διὰ τὴν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν
καὶ ἀνάπλασιν.

Ἀπόστιχα

*Τὰ ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου
ἀπὸ τὴν Ὀκτώηχο*

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο συμμαχήσας, Κύριε,
τῷ πραοτάτῳ Δαβίδ
ὑποτάξαι τὸν ἀλλόφυλον
τῷ πιστῷ Σου Λαῷ ἡμῖν συμπολέμησον
καὶ τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ
κατάβαλε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν
δεῖξον, Εὐσπλαγγνε, εἰς ἡμᾶς
τά ἀρχαία ἐλέη Σου·
καὶ γνώτωσαν ἀληθῶς,
ὅτι Σὺ εἶ Θεός
καὶ ἐν Σοί πεποιοῦσες νικῶμεν
πρεσβευούσης συνήθως
τῆς ἀχράντου Σου Μητρός
δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

«Νῦν ἀπολύεις...»

Ἀπολυτίκια

α. τὸ ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου

β. Τοῦ Σταυροῦ. Δόξα. Ἦχος α΄.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου
καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου,
νίκας τοῖς Βασιλεῦσι,
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος,
καί τὸ Σὸν φυλάττων,
διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Τοῦ Γαβριήλ φθεγξαμένου Σοι
Παρθένε τό Χαῖρε,
σύν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῦτο
ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης,
ἐν Σοί τῇ ἀγία κιβωτῶ,
ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυῖδ·
ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
βαστάσασα τόν Κτίστην Σου.
Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί,
δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ Σοῦ,
δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς
διὰ τοῦ τόκου Σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά.

«Θεός Κύριος...»

Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον

Ἦχος β΄

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον,
 ἢ ζωῆ ἢ ἀθάνατος,
 τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας
 τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος!
 Ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεῶτας
 ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις
 τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον:
 Ζωοδότα Χριστέ,
 ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Σταυροῦ.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου
 καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου,
 νίκας τοῖς Βασιλεῦσι,
 κατὰ βαρβάρων δωρούμενος,
 καὶ τό Σόν φυλάττων,
 διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγεμένου Σοι
 Παρθένε τό Χαῖρε,
 σύν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο
 ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης,
 ἐν Σοί τῇ ἁγία κιβωτῷ,
 ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ·
 ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν,
 βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου.

Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί,
 δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σουῦ,
 δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς
 διὰ τοῦ τόκου Σου.

**Καθίσματα ἀναστάσιμα
 τῆς Ὀκτωήχου**

Μετά τήν ἀ΄ στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου:

Ἦχος β΄

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ
 ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν
 τό ἄχραντόν Σου Σῶμα,
 σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καί ἀρώμασιν,
 ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.
 Ἀλλά τριήμερος ἀνέστης, Κύριε,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα

Ταῖς μυροφόροις γυναιξί
 παρά τό μνήμα ἐπιστάς
 ὁ ἄγγελος ἐβόα:
 Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια,
 Χριστός δέ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος!
 Ἀλλά κραυγάσατε: ἀνέστη ὁ Κύριος,
 παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Πάντα ὑπέρ ἔννοιαν,
 πάντα ὑπερένδοξα
 τά Σά, Θεοτόκε, μυστήρια!

Τῆ ἀγνεΐα ἐσφραγισμένη
καί παρθενία φυλαττομένη,
Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς,
Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν!
Αὐτόν ἰκέτευε
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τήν 6' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου ἕτερα

Ἦχος 6'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος
σφραγισθῆναι μή κωλύσας,
τήν πέτραν τῆς πίστεως
ἀναστάς παρέσχεσ παῶσι!
Κύριε, δόξα Σοι.

Δόξα.

Τῶν μαθητῶν Σου ὁ χορός
σύν μυροφόροις γυναιξίν
ἀγάλλεται συμφώνως!
Κοινήν γάρ ἑορτήν
σύν αὐτοῖς ἑορτάζομεν,
εἰς δόξαν καί τιμῆν
τῆς Σῆς ἀναστάσεως!
Καί δι' αὐτῶν, Φιλάνθρωπε Κύριε,
τῷ λαῷ Σου παράσχου τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,
Θεοτόκε Παρθένε!
Διά γάρ τοῦ ἐκ Σοῦ σαρκωθέντος
ὁ Ἄδης ἠχμαλώττισται,

ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται,
 ἡ κατάρρα νενέκρωται,
 ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται,
 ὁ θάνατος τεθανάτωται
 καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν!
 Διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν:
 Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα Σοι.

[Μετά τόν πολυέλεον

Κάθισμα τοῦ Σταυροῦ

Ἦχος πλ. δ΄. Τό προσταχθέν.

Εν Παραδείσῳ μὲν τό πρὶν
 ξύλῳ ἐγύμνωσεν,
 ἐπί τῇ γεύσει ὁ ἐχθρός
 εἰσφέρων νέκρωσιν·
 τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον
 τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα
 ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπί τῆς γῆς
 καί κόσμος ὅλος
 ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς·
 ὃν ὁρῶντες προσκυνούμενον,
 Θεῷ ἐν πίστει, λαοί,
 συμφώνως ἀνακράζομεν·
 πλήρης δόξης ὁ οἶκος Αὐτοῦ.]

Ὁ Ἄωμος.

Τά ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια

Ἡ Ὑπακοή

Μετά τό πάθος
 πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι,

πρός τό μυρίσαι τό σῶμά Σου
αἱ γυναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός,
εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ
καί ἐξέστησαν!
φωνῆς γάρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν,
ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος,
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**Καί οἱ Ἀναβαθμοί τοῦ ἤχου
ἀπό τήν Ὀκτώηχο**

Ἀντίφωνον α΄.

Εν τῷ οὐρανῷ τά ὄμματα
ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας
πρός Σέ Σωτήρ·
σῶσόν με Σῆ ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς
τούς πταίοντας Σοι πολλά
καθ' ἐκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου,
καί δός πρό τέλους τρόπους
τοῦ μετανοεῖν Σοι.

Δόξα. Καί νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι τό βασιλεύειν πέλει
τό ἀγιάζειν, τό κινεῖν τήν κτίσιν·
Θεός γάρ ἐστιν
ὁμοούσιος Πατρί καί Λόγῳ.

Ἀντίφωνον β΄.

Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν,
τίς ἱκανός σῶος φυλαχθῆναι
ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα καί ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν

μή παραδῶς, Σῶτερ, τόν Σόν δοῦλον·
λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινοῦνται
καί γάρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι ζωαρχία καί γέρας!
Πάντα γάρ τά κτιστά,
ὡς Θεός ὢν δυναμοῖ,
συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον γ΄.

Οἱ πεποιδότες ἐπὶ Κύριον
ἐοίκασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ!
Οἷ οὐδαμῶς σαλεύονται
προσβολαῖς τοῦ Βελιάρ.

Ἐν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν
μή ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες.
Οὐ γάρ ἐᾷ Χριστός
τῇ ράβδῳ τόν κληῖρον Αὐτοῦ.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι
προσπηγάζει πᾶσα σοφία!
Ἐνθεν χάρις Ἀποστόλοις
καί τοῖς ἄθλοις
καταστέφονται μάρτυρες
καί Προφῆται ὁρώσι.

Προκείμενον. Ψαλμός 7,7,2

Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου,
ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω
καί συναγωγή λαῶν κυκλώσει Σε.

Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐπὶ Σοί ἤλπισα·

σῶσόν με ἐκ πάντων τῶν διωκόντων με
καί ῥύσαί με.

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Ἰωάν. 21, 1-14.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Η ΤΡΙΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ
ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ

Η ΕΓΓΥΗΣΗ - ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ
ΠΟΥ Ο ΑΝΑΣΤΑΣ ΚΥΡΙΟΣ
ΔΙΔΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΟ

Τό μυστικό τῆς ἐπισυναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων στήν Ἐκκλησία.

Ὁ ἀναστάς Κύριος Ἰησοῦς φανερώνεται σέ ἑπτά μαθητές του στήν παραλία τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ὁ ἀριθμός ἑπτά εἶναι συμβολικός καί σημαίνει τό σύνολο τῆς Ἐκκλησίας! Ὁ Ἰησοῦς λοιπόν μέ τό «σημεῖο» - θαῦμα τῆς πλούσιας ἀλίσιας δείχνει παραστατικά, διαβεβαιώνει τήν Ἐκκλησία, ὅτι αὐτός θά εἶναι ὁ Κύριος καί Ἐργάτης τοῦ ἔργου τῆς Ἱεραποστολῆς! Αὐτός θά ψαρεύει, διά τῶν Ἀποστόλων τούς ἀνθρώπους καί θά αὐξάνει τήν Ἐκκλησία του. Οἱ Ἱεραπόστολοι ἔχουν χρέος νά ἐμπιστεύωνται τό λόγο Του καί νά ὑπακούουν, νά τόν ἐκτελοῦν.

Ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος εἶναι ὁ κόσμος, στόν ὁποῖον ὁ Κύριος ἀποστέλλει τούς Μαθητές Του. Ἡ θαυματουργική ἀλιεία δείχνει τό μυστικό τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποῖαν ὁ Χριστός ἀποστέλλει στόν κόσμο. Τό μυστικό εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς Πρωτεργάτου καί Κυρίου τοῦ ἔργου καί ἡ μετά πίστεως ὑπακοή στό λόγο Του, τήν ἐντολή Του.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω,

Τόν καιρό ἐκεῖνο

1 ἐφάνέρωσεν ἑαυτόν ὁ Ἰησοῦς

τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ,

ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν,

ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίστηκε πάλι στούς

μαθητές του, ἀφοῦ ἀναστήθηκε

ἐπί τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος·

ἐφάνέρωσε δέ οὕτως.

στήν ὄχθη τῆς λίμνης τῆς Τιβεριάδας.

Ἐμφανίστηκε δέ ὡς ἐξῆς:

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος

καί Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος,

καί Ναθαναήλ

ὁ ἀπό Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας

καί οἱ τοῦ Ζεβεδαίου

καί ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

Ἦταν μαζί ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς πού

λεγόταν Δίδυμος, ὁ Ναθαναήλ πού

καταγόταν από τήν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας,
οἱ δύο γιοί τοῦ Ζεβεδαίου κι ἄλλοι δύο
ἀπό τούς μαθητές του.

Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος·

3 - Ὑπάγω ἀλιεύειν.

Τούς λέει ὁ Σίμων Πέτρος: Πηγαίνω νά
ψαρέψω.

Λέγουσιν αὐτῷ·

- Ἐρχόμεθα καί ἡμεῖς σὺν σοί.

Τοῦ λένε: - Ἐρχόμαστε κι ἐμεῖς μαζί σου.

Ἐξῆλθον

καί ἀνέβησαν εἰς τό πλοῖον εὐθύς
καί ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτί ἐπίασαν οὐδέν.

Βγῆκαν ἔξω κι ἀμέσως ἀνέβηκαν στό
πλοῖο, κι ὅλη ἐκείνη τή νύχτα δέν
ἔπιασαν τίποτα.

4 Πρωΐας δέ ἤδη γενομένης
ἔστη ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν αἰγιαλόν·
οὐ μέν τοι ἤδησαν οἱ μαθηταί,
ὅτι Ἰησοῦς ἐστι.

Ὅταν πιά ξημέρωσε, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς
στό γιαλό· οἱ μαθητές ὁμως δέν ἤξεραν ὅτι
ἦταν ὁ Ἰησοῦς.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

- Παιδιά, μή τι προσφάγιον ἔχετε;

Τούς λέει τότε ὁ Ἰησοῦς: - Παιδιά, μήπως
ἔχετε κάτι γιά προσφάγι;

Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ·

6 - Οὐ.

Τοῦ ἀποκρίθηκαν: - Ὁχι.

Ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς·

- Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου
τό δίχτυον καί εὐρήσετε.

Ἐκεῖνος τότε τούς λέει: - Ρίξτε τό δίχτυ
στή δεξιὰ μεριά τοῦ πλοίου καί θά βρῆτε.

Ἐβαλον οὖν

καί οὐκέτι αὐτό ἐλκύσαι ἴσχυσαν
ἀπό τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

Πραγματικά, ἔριξαν τό δίχτυ, καί τὰ
ψάρια ἦταν τόσο πολλά, πού δέν
μποροῦσαν νά τό τραβήξουν.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητής ἐκεῖνος,
ὄν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ·

- Ὁ Κύριος ἐστι.

Λέει τότε στόν Πέτρο ὁ μαθητής ἐκεῖνος
πού ὁ Ἰησοῦς τόν ἀγαποῦσε: - Ὁ Κύριος
εἶναι!

Σίμων οὖν Πέτρος

ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι,

τόν ἐπενδύτην διεζώσατο

(ἦν γάρ γυμνός)

καί ἔβαλεν ἑαυτόν εἰς τήν θάλασσαν.

Μόλις ἄκουσε ὁ Σίμων Πέτρος πώς εἶναι
ὁ Κύριος, ζώστηκε τό ἱμάτιό του, ἐπειδή
ἦταν γυμνός, καί ρίχτηκε στό νερό.

8 Οἱ δέ ἄλλοι μαθηταί

τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον,

(οὐ γάρ ἦσαν μακράν ἀπό τῆς γῆς,

ἀλλ' ὡς ἀπό πηχῶν διακοσίων),

σύροντες τό δίχτυον τῶν ἰχθύων.

Οἱ ἄλλοι μαθητές ἤρθαν μέ τό πλοιάριο,
γιατί δέν ἀπείχαν πολύ ἀπό τή στεριά,
παρά μόνο ἑκατό περίπου μέτρα,
σέρνοντας τό δίχτυ μέ τά ψάρια.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τήν γῆν,
βλέπουσιν ἀνδρακιάν κειμένην
καί ὀψάριον ἐπικείμενον καί ἄρτον.

Ὅταν ἀποβιβάστηκαν στή στεριά,
βλέπουν ἐκεῖ ἀναμμένα κάρβουνα
κι ἓνα ψάρι πάνω στή φωτιά καί ψωμί.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

- Ἐνέγκατε ἀπό τῶν ὀψαρίων
ᾧ ἐπιάσατε νῦν.

Τούς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Φέρτε ἀπό τά ψάρια
πού πιάσατε τώρα.

11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος

καί εἴλκυσε τό δίχτυον ἐπί τῆς γῆς,
μεστόν ἰχθύων μεγάλων
ἑκατόν πεντήκοντα τριῶν·
καί τοσοῦτων ὄντων
οὐκ ἐσχίσθη τό δίχτυον.

Ἀνέβηκε τότε στό πλοῖο ὁ Σίμων Πέτρος
καί τράβηξε τό δίχτυ στή στεριά γεμάτο
μεγάλα ψάρια, γιά τήν ἀκρίβεια ἑκατόν
πενῆντα τρία. Κι ἐνῶ ἦταν τόσο πολλά τά
ψάρια, τό δίχτυ δέν σκίστηκε.

Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

12 - Δεῦτε ἀριστήσατε.

Τούς λέει ὁ Ἰησοῦς: - Ἐλᾶτε νά φᾶτε.
Οὐδεῖς δέ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν

ἐξετάσαι αὐτόν· σύ τίς εἶ;
 Εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.

Καί κανεῖς ἀπό τούς μαθητές δέν
 τολμοῦσε νά Τόν ρωτήσῃ, «Ἐσύ ποιός
 εἶσαι;», γιατί ἤξεραν πώς εἶναι ὁ Κύριος.

13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς,
 καί λαμβάνει τόν ἄρτον
 καί δίδωσιν αὐτοῖς
 καί τό ὄψάριον ὁμοίως.

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, παίρνει τό ψωμί καί
 τούς τό μοιράζει. Τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τό
 ψάρι.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς
 τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
 ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν.

Αὐτή ἦταν ἡ τρίτη ἐμφάνιση τοῦ Ἰησοῦ
 στους μαθητές μετά τήν ἀνάστασή Του.

«Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι»

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν·
 σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,

προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ
 ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοῦ γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ.
 Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ο Ν' (50ος) ΨΑΛΜΟΣ

*ὁ Ν' Ψαλμός τίς Κυριακές ψάλλεται ἀντιφωνικά
 ἀπό τούς δύο χορούς.*

Ἀπό τοῦ στίχου

*«Ἰδοῦ γάρ Ἀλήθειαν ἠγάπησας
 τὰ ἀόδηλα καί τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου
 ἐδήλωσάς μοι»*

*ὁ Λειτουργός φέρνει τό Εὐαγγέλιο στό μέσον τοῦ
 Ναοῦ καί οἱ πιστοί προσέρχονται καί ἀσπάζονται
 τόν Ἀναστάντα, ὅπως ἡ Θεοτόκος μέ τή
 Μαγδαληνή Μαρία (καί οἱ ἄλλες Μυροφόρες) στόν
 Κῆπο ἔξω ἀπό τόν Τάφο τό πρωί τῆς Πρώτης
 ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως.*

Ελέησόν με, ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατὰ τό πλήθος
 τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Θεέ μου ἐλεήμονα

ζητῶ τό ἔλεός Σου!

Ὡς εἶσαι πολυεύσπλαγχνος
 τό κρίμα μου νά σβύσης.

4 Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με
ἀπό τῆς ἀνομίας μου
καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου
καθάρισόν με.

Πλῦνε τήν ἀνομία μου
νά ἐξαλειφθῇ τελείως
κι ἀπό τήν ἁμαρτία μου
ὅλη καθάρισέ με.

5 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
καί ἡ ἁμαρτία μου
ἐνώπιόν μου ἐστί διὰ παντός.

Γιατί γνωρίζω το καλά
τό κρίμα ποῦχω κάμει·
ἐγώ τήν ἁμαρτία μου
μπροστά μου βλέπω πάντα.

6 Σοί μόνῳ ἤμαρτον
καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
ὅπως ἄν δικαιωθῆς
ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἐσέ τόν ἴδιο, Κύριε,
ἀδέτησα, Θεέ μου,
ἐνώπιόν Σου ἔπραξα
τά πονηρά μου ἔργα.

Ἡ κρίση Σου εἶναι δίκαιη
πού ἔβγαλές γιά μένα·

Ἐσύ νικᾷς ὅποιον τολμᾷ
νά δικαστῇ μαζί σου.

7 Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἁμαρτίαις

ἐκίστησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἐγὼ τὴν ἀνομία μου
κληρονομία τὴν φέρω
πιάστηκα καὶ γεννήθηκα
μέσα στήν ἁμαρτία.

8 Ἰδοὺ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καὶ τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ἐνῶ ἐσύ ἀγάπησες,
Θεέ μου, τὴν Ἀλήθεια
καὶ τά σοφά Σου μυστικά
σέ μένα φανερώνεις.

9 Ραντιεῖς με ὕσσωπῳ
καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με
καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Θά μέ ραντίσης μ' ὕσσωπο
καὶ θά μέ καθαρίσσης
καὶ θά μέ πλύνῃς νά γενῶ
πιό ἄσπρος ἀπ' τό χιόνι!

10 Ἀκουτιεῖς μοι

ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Μήνυμα ἀγαλλίασης
ν' ἀκούσω θά μου στείλῃς,
τά συντριμμένα μου ὅστᾱ
χαρούμενα σκιρτοῦνε.

11 Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου

ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ἄπό τίς ἁμαρτίες μου
τό πρόσωπό Σου στρέψε,
ὅλες τίς ἄνομιές μου
ἐξάλειψε, Θεέ μου.

- 12 **Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον
ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.**

Καρδιά καινούρια καθαρὴ
χτίσε στά ἔγκατά μου,
θρόνιασε πνεῦμα ἅγιο
στά βάθη τῆς ψυχῆς μου.

- 13 **Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.**

Μὴ μ' ἀπορρίψης μακρὰ
ἀπὸ τό πρόσωπό Σου,
τό Πνεῦμα Σου τό Ἄγιο
μὴ μοῦ τό ἀφαιρέσης.

- 14 **Ἀπόδος μοι**

τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Ἀπόδοσέ μου τή χαρά
Σωτῆρας μου πώς εἶσαι!
Τό πνεῦμα Σου νά μ' ὀδηγῇ
δός μου, νά μέ στηρίζῃ.

- 15 **Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπὶ Σέ ἐπιστρέψουσιν.**

Καί ὑπόσχομαι στοὺς ἄνομους
τούς δρόμους Σου νά δείξω,
νά ἐπιστρέψουν ἀσεβεῖς

σέ Σέ μετανιωμένοι.

- 16 Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσα μου
τὴν δικαιοσύνην Σου.

Θεέ τῆς σωτηρίας μου
ρῦσαι με ἀπ' τό αἷμα,
νά διαλαλῆ χαρούμενη
ἡ γλῶσσα μου τό λόγο
τῆς σωτηρίας πού Ἔστυ
στόν ἄνθρωπο χαρίζεις.

- 17 Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοιξέεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τὴν αἴνεσίν Σου.

Ἄνοιξε Σύ τά χεῖλη μου,
Κύριε καί Θεέ μου,
νά διαλαλῆ τό στόμα μου
τὴ δόξα Σου στόν κόσμο.

- 18 Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Γιατί θά Σοῦ ἐπρόσφερα,
ἄν ἦθελες, θυσίες
μά τά ὀλοκαυτώματα
δέ Σέ εὐχαριστοῦνε.

- 19 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον·
Καρδίαν συντετριμμένην
καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει.

Θυσία θέλει ὁ Θεός,
πνεῦμα συντετριμμένο·

καρδιά πού ταπεινώνεται
δέν τήν ἔξουθενώνει.

- 20 Ἀγάθυνον, Κύριε,
ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ.
Δέξου νά κάνης τό καλό
γιά τή Σιών, Θεέ μου,
τά γκρεμισμένα τείχη της
νά ξαναψωθοῦνε.

- 21 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα.
Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπί τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.
Τότε θά εὐχαριστηθῆς
θυσίες σωτηρίας,
τότε θά δῆς τίς προσφορές,
τά ὀλοκαυτώματά μας!
Τότε πού θ' ἀνεβάσωμε
μοσχάρια στό βωμό Σου.

**ΤΑ «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΑ» ΤΡΟΠΑΡΙΑ
ΠΟΥ ΚΑΤΑΚΛΕΙΟΥΝ ΤΟΝ Ν΄ ΨΑΛΜΟ**

**Τίς Κυριακές τοῦ Τριωδίου
τά τροπάρια τῆς μετανοίας**

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
ὀρδρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
πρός ναόν ἅγιόν σου,
ναόν φέρον τοῦ σώματος

ὄλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτιρῶν κάθαρρον
 εὐσπλάγγνω σου ἔλεει.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνον μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσχροῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχὴν ἁμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὄλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ελεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα ἔλεός σου
 καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τήν φοβεράν
 ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλά θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐπλαγγνίας σου
 ὡς ὁ Δαβὶδ βοῶ σοι·
 Ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ

Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας
συνεχίζεται μέ ἐπιμονή πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση
καὶ διευρύνεται τώρα ἐπικαλούμενη πρὸς ἐνίσχυση
τίς πρεσβείες ὄλων τῶν ἁγίων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου·

- .....
- **Ἰ**κετεύομέν σε, μόνε, πολυέλεε Κύριε,
- ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν
δεομένων σου
- καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον.

Ψάλλεται ἐναλλάξ, τετράκις ὑπὸ τῶν δύο χορῶν.

Εὐχή Γ' τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἱκεσία τῆς Ἐκκλησίας πού ἀποτελεῖ τὴν
καρδιά τοῦ Ὁρθρου κορυφώνεται στὴν παρακάτω
προσευχή μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ τὴν διὰ μετανοίας ἄφεσιν
τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος
καὶ τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως
ἁμαρτημάτων καὶ ἐξομολογήσεως
τὴν τοῦ προφήτου Δαβὶδ μετάνοιαν
πρὸς συγχώρησιν ὑποδείξας,

Κύριε Θεέ μας,
Ἐσύ ἐχάρισες

στούς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν
 τήν ἄφεση
 καί μᾶς ὑπέδειξες
 τή μετάνοια τοῦ Προφήτου Δαβίδ,
 ὡς ὑπόδειγμα ἀναγνωρίσεως
 καί ἐξομολογήσεως τῶν ἁμαρτημάτων
 καί συγχωρήσεως.

Αὐτός, Δέσποτα,
 πολλοῖς ἡμᾶς καί μεγάλοις
 περιπεπτωκότας πλημμελήμασιν,
 ἐλέησον κατά τό μέγα σου ἔλεος·
 καί κατά τό πλήθος
 τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τά ἀνομήματα ἡμῶν.

Ἐσύ, Δέσποτα,
 μέ τή μεγάλη Σου εὐσπλαγχνία
 ἐλέησε κι ἐμᾶς,
 πού ἔχομε πέσει σέ πολλά
 καί μεγάλα ἁμαρτήματα,
 καί καθώς εἶναι μεγάλη
 ἡ συμπόνοια Σου,
 σβῆσε τά ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοί ἡμάρτομεν, Κύριε,
 τῷ καί τά ἄδηλα καί τά κρύφια
 τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντι
 καί μόνῳ ἔχοντι ἐξουσίαν
 ἀφιέναι ἁμαρτίας.

Γιατί σέ Σένα, ἁμαρτήσαμε, Κύριε, πού
 καί τά κρυφά
 καί τά φανερά τῆς καρδιάς

τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος πού ἔχεις
τὴν ἐξουσία νά συγχωρῆς ἁμαρτίες.

Καρδίαν δέ καθαράν
κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ
στηρίζας ἡμᾶς
καί τὴν ἀγαλλίασιν
τοῦ σωτηρίου Σου γνωρίζας ἡμῖν,
μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου.

Χτίσε, Κύριε, μέσα μας
καθαρή καρδιά!
Στήριξέ μας
μέ τό ἡγεμονικό Σου Πνεῦμα!
Χάρισέ μας τή χαρά
καί τὴν ἀγαλλίαση
τῆς σωτηρίας Σου
καί μὴ μᾶς ἀπορρίψης
ἀπὸ τό πρόσωπό Σου.

Ἄλλ' εὐδόκησον,
ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος,
μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
προσφέρειν Σοι
θυσίαν δικαιοσύνης καί ἀναφοράν
ἐν τοῖς ἁγίοις σου θυσιαστηρίοις.

Ἄλλά δέξου μας μέ καλωσύνη,
ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος Θεός,
νά Σοῦ προσφέρωμε
εὐχαριστήριες θυσίες καί ἀναφορές

στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
μέχρι τήν τελευταία μας ἀναπνοή.

Ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς
καί φιλανθρωπία
τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
σύν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

{Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε, Κύριε,
ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
ἢ μᾶς ἀξίζουν, ἀλλά}
Γιά τό ἔλεος, τή συμπόνοια
καί τή φιλανθρωπία
τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ!
Μαζί μέ Αὐτόν, Σέ εὐλογοῦμε,
καί τό πανάγιο, τό ἀγαθό
καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
τήν ὥρα καί πάντοτε
καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

**Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου καί τοῦ
Τριωδίου**

Ἀπό γ' ὠδῆς.

Κοντάκιον.

Τά ἄνω ζητῶν.

Ἀνέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου Παντοδύναμε,

καί Ἄδης ἰδὼν τό θαῦμα ἐξεπλήττετο!
 Καί νεκροί ἀνίσταντο
 καί ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει Σοι
 καί ὁ Ἄδάμ συναγάλλεται
 καί κόσμος, Σωτήρ μου, ἀνυμνεῖ Σε αἰί.

Οἶκος.

Σύ εἶ τό φῶς τῶν ἐσκοτισμένων,
 Σύ εἶ ἡ ἀνάστασις πάντων
 καί ἡ ζωή τῶν βροτῶν
 καί πάντας συνανέστησας
 τοῦ θανάτου τό κράτος,
 Σωτήρ, σκυλεύσας
 καί τοῦ Ἄδου τάς πύλας
 συντρίψας Λόγε·
 καί οἱ θνητοί κατιδόντες τό θαῦμα
 ἐθαύμαζον
 καί πᾶσα κτίσις συγχαίρει
 ἐν τῇ Σῇ ἀναστάσει, φιλάνθρωπε·
 διό καί πάντες δοξάζομεν
 καί ὑμνοῦμεν τήν Σήν συγκατάβασιν!

Καθίσματα Σταυρώσιμα.

Ἦχος πλ. β΄.

Ο Σταυρός Σου, Κύριε, ἡγίασται·
 ἐν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα
 τοῖς ἀσθενοῦσιν ἐν ἁμαρτίαις·
 δι' αὐτοῦ Σοι προσπίπτομεν·
 Ἐλέησον ἡμᾶς.

*Ἦψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν
 καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ*

τῶν ποδῶν Αὐτοῦ,
ὅτι ἅγιός ἐστι.

Σήμερον τό προφητικόν
πεπλήρωται λόγιον·
ἰδού γάρ προσκυνοῦμεν εἰς τόν τόπον,
οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Σου, Κύριε,
καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι
τῶν ἐξ ἁμαρτίας παδῶν
ἐλευθερίας ἐτύχομεν
πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα.

Μόνον ἐπάγη τό ξύλον,
Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ Σου
τά θεμέλια ἐσαλεύθη
τοῦ θανάτου, Κύριε·
ὄν γάρ κατέπιδε πόδι οὗ Ἄδης,
ἀπέλυσε τρόμφ·
ἔδειξας ἡμῖν τό σωτήριόν Σου, ἅγιε,
καί δοξολογοῦμέν Σε, Υἱέ Θεοῦ·
ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε,
ἰκέτευε τόν Υἱόν Σου
τόν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ
καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν,
Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν,
σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

**Ἀφ' στί ὠδῆς
Κοντάκιον. Αὐτόμελον.
Ἦχος βαρύς.**

Ουκέτι φλογίνη ῥομφαία,
φυλάπτει τὴν πύλην τῆς Ἐδέμ·
αὐτῇ γάρ ἐπῆλθε παράδοξος σβέσις
τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ·
θανάτου τό κέντρον
καί ἄδου τό νίκος ἐλήλαται·
ἐπέστης δέ, Σωτήρ μου,
βοῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ·
εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Οἶκος.

Τρεῖς σταυρούς ἐπήξατο
ἐν Γολγοθᾶ ὁ Πιλάτος
δύω τοῖς ληστεύσασι
καί ἓνα τοῦ Ζωοδότου·
ὄν εἶδεν ὁ Ἄδης καί εἶπε τοῖς κάτω·
ὦ λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου,
τίς ὁ ἐμπήξας ἦλον τῇ καρδίᾳ μου;
Ἐυλίγη με λόγχῃ ἐκέντησεν ἄφνω
καί διαρρήσομαι·
τά ἔνδον μου πονῶ,
τὴν κοιλίαν μου ἀλγῶ,
τά αἰσθητήριά μου
μαιμάσσει τό πνεῦμά μου
καί ἀναγκάζομαι ἐξερευῆσθαι
τόν Ἀδάμ καί τοὺς ἐξ Ἀδάμ,
ξύλῳ δοθέντας μοι·

ξύλον γάρ τούτους
εἰσάγει πάλιν εἰς τόν Παράδεισον.

Τό Συναξάριον τοῦ Μηναίου

Τῇ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου
Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ Μαλαϊῷ.

Στίχοι

*Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδως,
ψυχῶν γεωργῶ καὶ φυτουργῶ σαρκίων.
Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀπήρε Γεώργιος εἰς πόλον εὐρύν.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

Στίχοι

*Πρῶτος θάλασσαν εἰσιῶν Ἀγαθόπους,
ἔργοις ὑπῆρχε Χριστόπους Θεοδούλω.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας
Μάρτυρος Φερβούδας καὶ τῆς παιδίσκης
αὐτῆς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.

Στίχοι

*Ἀπλὴν με πλάττεις, Χριστέ διπλὴ τὴν φύσιν,
ἔχεις δὲ πρισθεῖσάν με διπλὴν Φερβούδαν.
Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότη τοῦ Θεοῦ δύο,
Δούλην τε καὶ Δέσποιναν ἔπρισε πρίων.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Ποπλίου.

Στίχοι

*Ἐν οὐρανοῖς, Πόπλιε, μισθὸς σοι μέγας,
πρὸς οὓς ἀπαίρων χαῖρε καὶ κρότει μέγα.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Πλάτωνος, Ἡγουμένου Μονῆς τοῦ

Στουδίου.

Στίχοι

*Πλάτων ἀρίστην εὖ μετεπλάσθη πλάσιν,
Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεὶς πλάσιν ξένην.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ τρεῖς Ὅσιοι, Θεωνᾶς,
Συμεών, καὶ Φερβίνος, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦνται.

Στίχοι

*Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκληλιδωμένας,
ψυχῶν ἀκληλίδωτε τῶν θείων τόπε.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Ζωσιμᾶ, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν
Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν.

Στίχοι

*Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμᾶς τὴν Μαρίαν,
θανοῦσαν εὗρεν· ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἅμα.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ὅσιος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ
μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας, ὕστερον
δ' ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν
εἰρήνῃ τελειοῦται.

Εἶτα τό παρόν τοῦ Τριωδίου:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ,
Κυριακῇ τρίτῃ τῶν Νηστειῶν
τὴν προσκύνησιν ἐορτάζομεν
τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Τὸν Σταυρόν γῆ σύμπασα προσκυνησάτω,
δι' οὗ περ ἔγνωκε Σέ προσκυνεῖν, Λόγε.

Τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ Σου,
 Χριστέ ὁ Θεός,
 καί ἡμᾶς τῶν τοῦ πονηροῦ ἐπιηρειῶν
 διαφύλαξον
 καί τά θεία Σου πάθη
 καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν
 προσκυνῆσαι ἀξιώσον,
 τό τεσσαρακονθήμερον εὐμαρῶς
 διανύσαντας στάδιον·
 καί ἐλέησον ἡμᾶς
 ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καταβασία. Ἦχος α΄.

Ὦδὴ α΄.

Ο θειότατος
 προετύπωσε πάλαι Μωσῆς
 ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσει
 διαβιβάσας Ἰσραήλ
 τόν Σταυρόν Σου, τήν ὑγράν
 τῆ ράβδῳ τεμῶν
 ὠδὴν Σοι ἐξόδιον,
 ἀναμέλπων Χριστέ ὁ Θεός.

Ὦδὴ γ΄.

Στερέωσον, Δέσποτα Χριστέ,
 τῷ Σταυρῷ Σου
 ἐν πέτρα με τῆ τῆς πίστεως
 μή σαλευθῆναι μου τόν νοῦν
 ἐχθροῦ προσβολαῖς τοῦ δυσμενοῦς·
 ὁ μόνος γάρ εἶ ἅγιος.

ᾠδὴ δ'.

Επί Σταυροῦ Σε, Δυνατέ,
 φωστήρ ὁ μέγας κατιδῶν
 τρόμφ ἐπαρθείς τάς ἀκτῖνας
 συνέστειλεν, ἔκρυψε·
 πᾶσα δέ κτίσις ὕμνησεν ἐν φόβῳ
 τὴν Σὴν μακροθυμίαν·
 καί γάρ ἐπλήσθη ἡ γῆ
 τῆς Σῆς αἰνέσεως.

ᾠδὴ ε'.

Ορθρίζοντες Σέ ἀνυμνοῦμεν,
 Σωτήρ τοῦ κόσμου
 εἰρήνην εὐράμενοι τῷ Σταυρῷ Σου
 δι' οὗ ἀνεκαίνισας
 τό γένος τό ἀνθρώπινον,
 ἄγων ἡμᾶς πρὸς φῶς ἀνέσπερον.

ᾠδὴ στ'.

Τόν τύπον τοῦ θείου Σταυροῦ
 Ἰωνᾶς ἐν κοιλίᾳ τοῦ κήτους
 τεταμέναις παλάμαις προδιεχάραξε
 καί ἀνέθορε, σεσωσμένος τοῦ θηρός
 τῆ δυνάμει Σου, Λόγε.

ᾠδὴ ζ'.

Φλογώσεως ὁ παῖδας ῥυσάμενος,
 σάρκα προσλαβόμενος ἦλθεν ἐπὶ γῆς·
 καί Σταυρῷ προσηλωθεὶς
 σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο
 ὁ μόνος εὐλογητός τῶν πατέρων
 Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Ὦδὴ η΄.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καὶ προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Χεῖρας ἐν τῷ λάκκῳ βληθεῖς
τῶν λεόντων ποτέ
ὁ μέγας ἐν προφήταις
σταυροειδῶς ἐκπετάσας
Δανιήλ ἀβλαβής
ἐκ τῆς τούτων καταβρώσεως σέσωσται
εὐλογῶν Χριστόν
τόν Θεόν εἰς τούς αἰῶνας.

«Ἡ Τιμιωτέρα».**Ὦδὴ θ΄.**

Ω Μῆτερ Παρθένε
καί Θεοτόκε ἀψευδής
ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως
Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν
τόν ἐν Σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί,
Σέ οἱ πιστοί ἅπαντες ἀξίως
σύν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν.

Προαναφώνησις**τῶν ἑξαποστειλαρίων**

Αγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν.
Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν.
Ὑψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν,
καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ
τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι Ἄγιός ἐστιν.

Ἑξαποστειλάρια

α. Τό ἀναστάσιμο

πού ἀντιστοιχεῖ στό ἐωθινό Εὐαγγέλιο:

Ἑξαποστειλάριον ι΄

Τιβεριάδος θάλασσα
 σύν παισί Ζεβεδαίου
 Ναθαναήλ τῷ Πέτρῳ τε,
 σύν δυσὶν ἄλλοις πάλαι
 καί Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν·
 οἱ Χριστοῦ τῇ προστάξει
 ἐν δεξιοῖς χαλάσαντες
 πλήθος εἶλκον ἰχθύων·
 Ὅν Πέτρος γνούς
 πρὸς αὐτόν ἐνήχετο·
 οἷς τό τρίτον
 φανείς καί ἄρτον ἔδειξε
 καί ἰχθύν ἐπ' ἀνδράκων.

β. Τό τοῦ Σταυροῦ.**Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.**

Σταυρόν Χριστοῦ τόν τίμιον
 σήμερον προτεθέντα
 ἰδόντες προσκυνήσωμεν
 καί πιστῶς εὐφρανθῶμεν
 κατασπαζόμενοι πόθῳ
 τόν ἐν τούτῳ θελήσει
 σταυρωθέντα αἰτούμενοι
 Κύριον ἀξιῶσαι
 πάντας ἡμᾶς
 τόν Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνῆσαι

καί φθάσαι τήν Ἀνάστασιν
πάντας ἀκατακρίτως.

Σταυροθεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τό ξύλον ἐν ᾧ, πάνσεμνε,
τάς ἀχράντους παλάμας
ὑπέρ ἡμῶν ἐξέτεινε
προσπαγείς ὁ Υἱός Σου
νῦν εὐσεβῶς προσκυνοῦμεν·
δός ἡμῖν τήν εἰρήνην
καί τά κοσμοσωτήρια
φθάσαι πάνσεπτα πάθη
καί τήν λαμπράν
καί κοσμοχαρμόσυνον προσκυνῆσαι
τοῦ Πάσχα κυριώνυμον
καί φωσφόρον ἡμέραν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά

*α. Ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος τέσσερα
ἀπό τήν Ὀκτώηχο.*

Ἦχος β'

1.

*Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον·
δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.*

Πᾶσα πνοή καί πᾶσα κτίσις,
Σέ δοξάζει Κύριε!
Ὅτι διά τοῦ Σταυροῦ
τόν θάνατον κατήργησας!
Ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς

τήν ἐκ νεκρῶν Σου ἀνάστασιν,
ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

2.

*Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν σπερώματι τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ·*

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι!

Πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν
τηροῦντες τόν βασιλέα;
Διά τί γάρ ὁ λίθος
οὐκ ἐφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωῆς;

Ἦ τόν ταφέντα δότωσαν,
ἤ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν
λέγοντες σύν ἡμῖν.

Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρισμῶν Σου·
Σωτήρ ἡμῶν, δόξα Σοι.

3.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν
κατά τό πλήθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.*

Χαίρετε, λαοί, καί ἀγαλλιᾶσθε!

Ἄγγελος ἐκάθισεν
εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος!

Αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπών:
«Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου»

καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας!
Χαίρετε, λαοί, καί ἀγαλλιᾶσθε.

4.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα·*

3

Ἄγγελος μὲν τό Χαῖρε
πρό τῆς Σῆς συλλήψεως, Κύριε,
τῇ Κεχαριτωμένη ἐκόμισεν!
Ἄγγελος δέ τόν λίθον
τοῦ ἐνδόξου Σου μνήματος,
ἐν τῇ Σῆ ἀναστάσει ἐκύλισεν!
Ὁ μὲν, ἀντί τῆς λύπης,
εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων!
Ὁ δέ, ἀντί θανάτου,
Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν!
Διό βοῶμέν Σοι:
Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων,
Κύριε δόξα Σοι.

*6. Καί τά ἐπόμενα τρία τοῦ Σταυροῦ
εἰς τέσσερα.*

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

5.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.*

Εν φωναῖς ἀλαλάζωμεν,
ἐν ὥδαῖς μεγαλύνωμεν
τόν Σταυρόν τόν τίμιον ἀσπαζόμενοι
καί πρὸς αὐτόν ἐκβοήσωμεν·
Σταυρέ πανσεβάσμιε,
καθαγίασον ἡμῶν
τάς ψυχάς καί τά σώματα

τῇ δυνάμει Σου
καί παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων
διατήρησον ἀθρώτους
τούς εὐσεβῶς προσκυνοῦντας Σε. (δὶς)

6.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.*

Ἐν φωναῖς ἀλαλάξωμεν...

7.

*Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλη καρδίᾳ μου,
διηγήσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.*

Προσελθόντες ἀρύσασθε
μή κενούμενα νάματα
τοῦ Σταυροῦ τῇ χάριτι προερχόμενα,
ιδού, προκείμενον βλέποντες
τό Εὐλόν τό ἅγιον
χαρισμάτων τήν πηγγήν,
ἀρδομένην τῷ αἵματι καί τῷ ὕδατι
τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων,
τοῦ ἐν τούτῳ
ἐκουσίως ὑψωθέντος
καί τούς βροτούς ἀνυψώσαντος.

8.

*Ἀνάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου,
μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος.*

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα,
βασιλέων κραταῖωμα,

μοναζόντων καύχημα καὶ διάσωσµα
 σύ εἶ, Σταυρέ πανσεβάσµιε·
 διό προσκυνοῦντές σε
 καὶ καρδίας καὶ ψυχάς
 φωτιζόµεθα σήμερον θεία χάριτι
 τοῦ ἐν σοί προσπαγέντος
 καὶ τό κράτος
 τοῦ δολίου καθελόντος
 καὶ τήν ἄράν ἀφανίσαντος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄

Τήν ὑψηλόφρονα γνώµην
 τῶν κακίστων Φαρισαίων
 ὁ πάντων Κύριος παραβολικῶς
 ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε
 καὶ μή ὑψηλοφρονεῖν
 παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν,
 πάντας ἐπαίδευσεν·
 ὑπογραμμός καὶ τύπος
 ὁ Αὐτός γενόμενος
 μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου
 ἑαυτὸν ἐκένωσεν·
 εὐχαριστοῦντες οὖν
 σὺν τῷ Τελώνῃ εἶπωµεν·
 ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡµῶν
 καὶ ἀπαθείης διαµείνας Θεός
 τῶν παθῶν ἡµᾶς ῥῦσαι
 καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡµῶν.

Καὶ νῦν.

Υπερευλογηµένη ὑπάρχεις...

Η ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ

Εἶναι μιά μυστική τελετή ἀναπαράστασης τῆς πορείας τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸ Γολγοθᾶ καὶ τῆς σταυρικής θυσίας Του, πού δίδει τὴν εὐκαιρία στοὺς πιστοὺς νά «ἀναμνησθοῦν» καὶ νά προσκυνήσουν τὰ Ἅγια Πάθη Του, νά κοινωνήσουν καὶ νά ζήσουν τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάστασή Του.

Στό τέλος τῆς Δοξολογίας οἱ χοροὶ ἔρχονται μπροστά στή βορεία πύλη τοῦ Ἱεροῦ καὶ ἀρχίζουν νά ψάλλουν τὸ ἁσματικόν «Ἅγιος ὁ Θεός».

Ὁ Ἱερεὺς λαβὼν θυμιατόν, θυμιατῶ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ τὸν Σταυρόν ἔπειτα λαμβάνει τὸν δίσκο μετὰ τὸν τίμιον Σταυρόν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν βορείαν πύλην τοῦ Βήματος προπορευομένων λαμπάδων, ἐξαπτερύγων καὶ θυμιατοῦ. Ἡ ὄλη πομπὴ φθάνει στὸν σωλέα, ὅπου εἶναι στολισμένο τραπέζι γύρω ἀπὸ τὸ ὅποιο κάνει τρεῖς κύκλους καὶ ὁ Ἱερεὺς στέκεται στὴν δυτικὴ πλευρὰ τοῦ τραπεζιοῦ βλέπων πρὸς ἀνατολάς.

Σοφία! Ὁρδοί!

ἀφήγει τὸν δίσκο πάνω στό τραπέζι, παίρνει τὸ θυμιατό καὶ θυμιατῶ κύκλω σταυρικῶς ψάλλων τό:

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου...

Οἱ χοροὶ ἐπαναλαμβάνουν ἐναλλάξ.

Ἐπειτα ὁ Ἱερεὺς κάνει τρεῖς μετάνοιες προσκυνῶν τὸν Τίμιον Σταυρόν καὶ ψάλλει:

Ἦχος πλ. 6΄.

**Τὸν Σταυρόν σου
προσκυνοῦμεν Δέσποτα,
καὶ τὴν ἁγίαν σου**

Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Α΄ χορός: Τὸν Σταυρόν σου...

Β΄ χορός: Τὸν Σταυρόν σου...

Α΄ χορός: Δόξα καὶ νῦν.

Καὶ τὴν ἀγίαν σου

Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ποίημα Λέοντος Δεσπότου. Ἦχος β΄.

Δεῦτε πιστοί,
 τὸ ζωοποιὸν ξύλον προσκυνήσωμεν·
 ἐν ᾧ Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης,
 ἐκουσίως χεῖρας ἐκτείνας,
 ὕψωσεν ἡμᾶς,
 εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα
 οὐς πρὶν ὁ ἐχθρὸς, δι' ἡδονῆς συλήσας,
 ἐξορίστους Θεοῦ πεποίηκε.
 Δεῦτε, πιστοί, Ξύλον προσκυνήσωμεν,
 δι οὗ ἠξιώθημεν,
 τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν
 συντρίβειν τὰς κάρας.
 Δεῦτε πᾶσαι αἱ πατριάι τῶν ἐθνῶν,
 τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου
 ὕμνοις τιμήσωμεν.
 Χαίροις Σταυρὲ
 τοῦ πεσόντος Ἀδάμ
 ἡ τελεία λύτρωσις.
 Ἐν σοὶ οἱ πιστότατοι
 Βασιλεῖς ἡμῶν καυχῶνται,
 ὡς τῇ σῇ δυνάμει, Ἰσραηλίτην λαόν,
 κραταιῶς ὑποτάπτοντες.

Σέ νῦν μετὰ φόβου,
 Χριστιανοί ἀσπαζόμεθα,
 καί τόν ἐν σοί προσπαγέντα Θεόν,
 δοξάζομεν λέγοντες.
 Κύριε, ὁ ἐν αὐτῷ προσπαγεῖς,
 ἐλέησον ἡμᾶς,
 ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'.

Τό πάθος τοῦ Χριστοῦ,

τό ὁποῖο πρέπει νά ἀκολουθήσωμε.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως,
 καί Κύριος τῆς δόξης
 τῷ Σταυρῷ προσπήγνυται
 καί τήν πλευράν κεντᾶται.
 Χολῆς καί ὄξους γεύεται
 ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας.
 Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται
 ὁ καλύπτων Οὐρανὸν τοῖς νέφεσι.
 Χλαῖναν ἐνδύεται γλεῦθς
 καί ῥαπίζεται πηλίγη χειρί
 ὁ τῇ χειρί πλάσας τὸν ἄνθρωπον.
 Τὸν νῶτον φραγγελοῦται
 ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν
 ἐν νεφέλαις.
 Ἐμπτυσμοὺς καί μάστιγας δέχεται,
 ὄνειδισμοὺς καί κολαφισμοὺς
 καί πάντα ὑπομένει,
 δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον,
 ὁ Λυτρωτῆς μου καί Θεός,

ἵνα σῶσῃ Κόσμον ἐκ πλάνης,
ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσίας
προσιτός μοι γίνεται
καὶ πάσχει Πάθη
ἐλευθερῶν με τῶν παθῶν.
Ὁ φῶς παρέχων τυφλοῖς
ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται
καὶ δίδωσι τὸν νῶτον
ὑπὲρ αἰχμαλώτων εἰς μάστιγας.
Τοῦτον ἡ ἀγνή Παρθένος καὶ Μήτηρ
ἐπὶ Σταυροῦ θεωροῦσα ἐφθέγγετο·
Οἴμοι Τέκνον ἐμόν!
Τί τοῦτο πεποίηκας;
Ὁ ὠραῖος κάλλει
παρὰ πάντας βροτούς
ἄπνους, ἄμορφος φαίνῃ
οὐκ ἔχων εἶδος οὐδὲ κάλλος;
Οἴμοι τὸ ἐμόν φῶς!
Οὐ δύναμαι ὑπνοῦντα καθορᾶν Σε.
Τὰ σπλάγχνα τιτρώσκομαι
καὶ δεινὴ Μοι ῥομφαία
τὴν καρδίαν διέρχεται.
Ἄνυμνῶ Σου τὰ Πάθη,
προσκυνῶ Σου τό εὐσπλαγχνον,
μακρόθυμε Κύριε, δόξα Σοι.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὸ προφητικὸν

πεπλήρωται λόγιον
 ἰδοὺ γὰρ προσκυνοῦμεν εἰς τὸν τόπον,
 οὗ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε·
 καὶ ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι,
 τῶν ἐξ ἁμαρτίας παθῶν
 ἐλευθερίας ἐτύχομεν,
 πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
 μόνε Φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀντίφωνον Α΄. ᾠχος β΄.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς
 τό φῶς τοῦ προσώπου Σου, Κύριε. (Ψαλμ. 4,76)

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἐδωκας τοῖς φοβουμένοις Σε σημείωσιν
 τοῦ φυγεῖν ἀπό προσώπου τόξου. (Ψ 59,6)

Ἀνέβης εἰς ὕψος,
 ἠχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν,
 ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις. (Ψ 67,19)

Ἐδωκας κληρονομίαν
 τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά Σου, Κύριε. (Ψ 60,66)

Δόξα. Καί νῦν.

Ἀντίφωνον Β΄. ᾠχος β΄.

Εἶδοσαν πάντα τά πέρατα τῆς γῆς
 τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. (Ψ 97,3)

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
 ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν...

Προσκυνήσωμεν εἰς τόν τόπον,
οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ. (Ψ 131,76)

Ὁ δέ Θεός, βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰώνων
εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. (73,12)

Υψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν,
ὕψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ. (Ψ 45,116)

Δόξα. Καί νῦν.

Ὁ Μονογενῆς Υἱός...

Ἀντίφωνον Γ΄. Ἦχος β΄.

Υψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν
καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ
τῶν ποδῶν Αὐτοῦ. (Ψ 98, 5)

Σῶσον, Κύριε τόν λαόν Σου...

Σῶσον, ὁ Θεός τόν λαόν Σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου. (27,9α)

Καί ποιμανον αὐτούς
καί ἔπαρον αὐτούς ἕως τοῦ αἰῶνος. (Ψ 96)

Εἰς τήν Εἴσοδον

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον.

Ὅτε κατήλθες πρός τόν θάνατον,
ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος,
τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας
τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος!
Ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεῶτας
ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
πᾶσαι αἱ δυνάμεις
τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον:

Ζωοδότα Χριστέ,
ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν
καί προσπέσωμεν Χριστῷ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι Ἀλληλούϊα.

Τό ἀναστάσιμον πάλιν

Ὅτε κατῆλθες...

Ἀπολυτίκιον τοῦ Σταυροῦ

ᾠχος α΄.

Σῶσον Κύριε τόν λαόν Σου ...

Τά ἀπολυτίκια τοῦ Ναοῦ.

δ). Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ΄.

Τῆ Ἱπερμάχῳ
Στρατηγῷ τά νικητήρια,
ὡς λυτρωθεῖσα
τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
ἀναγράφω Σοι, ἡ πόλις Σου, Θεοτόκε.
Ἄλλ', ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον,
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζω Σοι:
χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἀντί τοῦ Τρισαγίου

Τόν Σταυρόν Σου
προσκυνοῦμεν, Δέσποτα

καί τήν ἁγίαν Σου
Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

**Ο ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ
ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ**

**Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός
εἶναι ὁ Μέγας καί αἰώνιος Ἀρχιερεύς,
ὁ Ὅποῖος μέ τή σταυρική θυσία Του
ιερούργησε τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων!**

Τά Βιβλικά ἀναγνώσματα πού διαβάζονται σήμερα στή θεία Λειτουργία καί πάνω στά ὁποῖα θεμελιώνεται τό νόημα τῆς ἡμέρας, ὑπομνηματίζουν θαυμάσια τό νόημα τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τήν ὁποίαν τελούμε τήν Τρίτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν. Ὁ Λαός τοῦ Θεοῦ πορεύεται πρὸς τό Πάσχα μέ νηστεία καί προσευχή. Ἡ Ἐκκλησία προβάλλει στούς πιστούς τήν πηγὴ τῆς δυνάμεως καί τοῦ Ἁγιασμοῦ, τό Σταυρό τοῦ Κυρίου. Τά βιβλικά ἀναγνώσματα προβάλλουν δύο ὄψεις τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας: Ὁ Ἀπόστολος ἀπὸ τήν Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή προβάλλει τήν ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ κύριος συντελεστής καί ἱερούργος τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Τό Εὐαγγέλιο προβάλλει τό μήνυμα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς

ἀνθρώπους, πού τούς καλεῖ νά Τόν ἀκολουθήσουν στή σταυρική Του πορεία καί τήν ἐκούσια θυσία Του στό Γολγοθά. Μέ τόν τρόπο αὐτό καί οἱ ἄνθρωποι πού Τόν ἀκολουθοῦν μέ πίστη, ἐνώνονται μαζί Του διά τοῦ Βαπτίσματος καί συμμετέχουν καί στό τριπλό ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπομένως καί στό Ἱερατικό Του ἀξίωμα! Ἐνωμένοι λοιπόν στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, συνεχίζουν τό ἔργο καί τήν ἀποστολή Του τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ἐπί τῆς γῆς· εὐαγγελίζονται καί ἱεουργοῦν τή σωτηρία τοῦ κόσμου!

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ 14' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Ἑβραίους 4,14 - 5,6

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Μελχισεδέκ, βασιλέως Σαλήμ καί ἱερέως, εἶναι προτύπωση τῆς αἰώνιας καί ἀμετακίνητης ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ.

Στόν Ψαλμό 109, στ. 1-4 ὁ Πατήρ ὁμιλεῖ πρὸς τόν Υἱόν:

«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ Μου...

Ἐκ γαστροῦ πρό Ἑωσφόρου ἐγέννησά Σε!

Σύ ἱερεύς εἰς τόν αἰῶνα

κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.»

Ποιός ἦταν ὁ Μελχισεδέκ;

Μᾶς τό λέει τό βιβλίον τῆς Γενέσεως στό κεφάλαιο 14. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐρμηνεύοντας τό θέμα Μελχισεδέκ τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως στήν Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή κεφάλαια 4,14 - 1,25 μᾶς ἐπεξηγεῖ ὅτι ὁ Μελχισεδέκ εἶναι συμβολικός τύπος τῆς αἰώνιας ἱερωσύνης τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γιά νά κατανοηθῇ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρέπει βασικά νά μελετηθῇ ἀπό τήν ὅλην ἐνότητα τῆς Πρὸς Ἑβραίους πρῶτα ἡ περικοπή 7, 1-14 ἡ ὁποία συνοψίζει καί ἐπικεντρώνει τήν οὐσία τοῦ θέματος.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ μέγας Ἀρχιερέας, ὁ Ὅποιος μέ τή σταυρική θυσία Του ἱερούργησε τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων! Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνώτερη ἀπό τήν ἱερωσύνη τῶν Ἰουδαίων. Τό μεγαλειῶδες ἱερατικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀρχιερεύς, Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ οὐσιαστικός ἱερουργός τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ὁ «προσαγωγέας», ὁ Ὅποιος προσάγει τήν ἀνθρωπότητα στό Θεό. Ὁ Μέγας Βασιλεῖος στήν εὐχαριστήρια ἀναφορά του διατυπώνει κατά τόν πιό αὐθεντικό τρόπο τό ἱερατικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Λέγει:

«Ἅγιος εἶσαι ἀληθινά

καί μάλιστα Πανάγιος...
Ἐπλασες τόν ἄνθρωπο...
Τόν ἔβαλες μέσα στόν Παράδεισο τῆς
τροφῆς...
καί τοῦ ὑποσχέθηκες πώς,
ἂν τηροῦσε τίς ἐντολές Σου,
θά τοῦ χάριζες ἀθάνατη ζωή
καί ἀπόλαυση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τῆς
Βασιλείας Σου...
Ἀλλά ἐπειδή παρήκουσε, . . .
τόν ἐξώρισες
μέ δίκαιη κρίση Σου, Θεέ,
ἀπ' τόν Παράδεισο σ' αὐτόν τόν κόσμο...
καί ἐσχεδίασες γιά χάρη του
τήν διά τῆς ἀναγεννήσεως σωτηρία,
αὐτήν πού ἐργάστηκεν ὁ Χριστός Σου.
Γιατί δέν ἀρνήθηκες τελείως
τό πλάσμα πού Ἐσύ ἐδημιούργησες, Ἄγαθέ,
οὔτε λησμόνησες τό ἔργο τῶν χειρῶν Σου,
μά τό πλησίασες μέ πολλούς τρόπους
ἐξαιτίας τῆς εὐσπλαγχνίας Σου.
Ἔστειλες Προφῆτες,
ἔκαμες ἔργα δυνατά μέ τοὺς Ἁγίους Σου,
πού σέ κάθε γενεά Σέ εὐχαρίστησαν
μέ τήν ὑπακοή τους,
μας μίλησες μέ τά στόματα
τῶν δούλων Σου τῶν Προφητῶν,
προαναγγέλοντάς μας τή σωτηρία
πού ἐπρόκειτο νά γίνη στό μέλλον.
Νόμο ἔδωκες νά μάς βοηθήσης,

Ἀγγέλους ὄρισες νά μᾶς φυλάγουν.
Καί ὅταν συμπληρωθῆκαν οἱ καιροί,
μᾶς μίλησες μέ τό Γιό Σου τόν ἴδιο,
διά τοῦ Ὁποίου ἐδημιούργησες καί τόν
κόσμο.

Αὐτός εἶναι φῶς
πού προβάλλει ἀπό τή δόξα Σου
καί ἀντίτυπο τῆς ὕπαρξής Σου·
κρατεῖ τά πάντα
μέσα στόν παντοδύναμο λόγο Του
καί ὅμως δέν ἐθεώρησε εὐκαιρία
ν' ἀρπάξῃ τήν ἰσότητά μέ Σένα
τό Θεό καί Πατέρα.

Ἀλλά ἀντίθετα
ἐνῶ εἶναι Θεός προαιώνιος,
μπῆκε στό χρόνο
καί ἐμφανίστηκε στή γῆ
καί συναναστράφηκε μέ τοὺς ἀνθρώπους.
Πῆρε σάρκα καί γεννήθηκε
ἀπό τήν Ἁγία Παρθένο
καί ταπεινώσε τόν Ἐαυτό Του
παίρνοντας δούλου μορφή,
κι ἔγινε ὅμοιος
μέ τό δικό μας ταπεινό σῶμα
γιά νά κάνῃ ἐμᾶς ὅμοιους
μέ τήν εἰκόνα τῆς δικῆς Του δόξας. . .
Αὐτός λοιπόν ὁ Μονογενής Υἱός Σου ἔζησε
μέσα σ' αὐτό τόν κόσμο,
ἔδωκε σωτήριες προσταγές,
μᾶς ἀπομάκρυνε ἀπό τήν πλάνη

τῶν εἰδώλων,
 καί μᾶς ὁδήγησε
 στή δική Σου ἐπίγνωση
 τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί Πατέρα·
 μᾶς ἔκαμε κτῆμα δικό Του,
 λαό περιούσιο,
 ἱερατεύοντες βασιλεῖς,
 ἔθνος ἅγιον...
 ἀνοιξε τό δρόμο τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως
 σέ κάθε ἄνθρωπο...
 Ἐπειτα ἀνέβηκε, μέ τήν ἀνάληψή Του,
 στούς οὐρανοῦς καί κάθισε στά δεξιά τῆς
 μεγαλωσύνης Σου ἐκεῖ στά ὕψη.»

Προκείμενον.

Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμός 27.

Σῶσον, ὁ Θεός τόν λαόν Σου
 καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου.

Πρός Σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρός Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό ἀνάγνωσμα. (4,14 - 5,6)

«**Η** ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»

Ἀδελφοί,

¹⁴ ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν
 διεληλυθότα τούς οὐρανοῦς,
 Ἰησοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ,
 κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

Ἀδελφοί μου, ἔχομε μέγαν Ἀρχιερέα, πού διάβηκε τούς οὐρανοὺς καί ἔφτασε ὡς τό θρόνο τοῦ Θεοῦ, τόν Ἰησοῦ, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ἄς κρατήσωμε, σταθερά τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας.

- 15 Οὐ γάρ ἔχομεν ἀρχιερέα
μή δυνάμενον συμπαθεῖσαι
ταῖς ἀσθενίαις ἡμῶν,

Διότι δέν ἔχομε ἀρχιερέα πού νά μή μᾶς καταλαβαίνει καί νά μή μπορῇ νά συμπαρασταθῇ στίς ἀδυναμίες μας.

πεπειρασμένον δέ κατὰ πάντα
καθ' ὁμοιότητα χωρίς ἁμαρτίας.

Ἀλλά ἀντίθετα, ἔχομε Ἀρχιερέα πού ἔχει δοκιμαστεῖ σέ ὅλα, καθὼς εἶναι ὅμοιος μέ ἐμᾶς, ἐκτός ἀπό τήν ἁμαρτία πού ἐμεῖς ἔχομε.

- 16 Προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας
τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος,
ἵνα λάβωμεν ἔλεον
καί χάριν εὐρωμεν
εἰς εὐκαιρον βοήθειαν.

Ἄς πλησιάζωμε, λοιπόν, μέ θάρρος τό θρόνο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γιά νά δεχτοῦμε τήν εὐσπλαγγνία Του καί νά βροῦμε τή χάρη Του τήν ὥρα πού τή χρειαζόμαστε.

Ὁ ρόλος τοῦ Ἀρχιερέα, ἡ μεσιτεία

- 5,1 Πᾶς γάρ ἀρχιερεὺς
ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος

ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται
τά πρὸς τὸν Θεόν,
ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας
ὑπὲρ ἁμαρτιῶν,

Ἄλλωστε, κάθε ἀρχιερέας πού προέρχεται
ἀπὸ ἀνθρώπους ἐγκαθίσταται γιὰ χάρη
τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νά ἐξυπηρετῇ τίς
σχέσεις τους μέ τό Θεό καί γιὰ νά
προσφέρῃ δῶρα καί θυσίες γιὰ τίς
ἁμαρτίες τους.

- 2 μετριοπαθεῖν δυνάμενος
τοῖς ἀσθενοῦσι καί πλανωμένοις,
ἐπεὶ καί αὐτός
περίκειται ἀσθένειαν·

Εἶναι δέ σέ θέση νά δείχνη ἀνοχή ἢ
μετριοπάθεια σ' ὅσους εἶναι ἀδύνατοι καί
ζοῦν στήν πλάνη, ἀφού κι ὁ ἴδιος, ὁ
ἀρχιερέας ὡς ἄνθρωπος, φέρει τήν
ἀνθρώπινη ἀδυναμία.

- 3 καί διά ταύτην ὑφείλει,
καθώς περί τοῦ λαοῦ,
οὕτω καί περί ἑαυτοῦ προσφέρειν
ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.

Καί γι' αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀνθρώπινη
ἀδυναμία του εἶναι ὑποχρεωμένος ὅπως
ἀκριβῶς προσφέρει θυσίες γιὰ τό λαό, ἔτσι
νά προσφέρει θυσίες καί γιὰ τό ἑαυτό Του,
γιὰ συγχώρηση ἁμαρτιῶν.

- 4 Καί οὐχ ἑαυτῷ τις
λαμβάνει τήν τιμήν,

**ἀλλά καλούμενος ὑπό τοῦ Θεοῦ,
καθάπερ καί ὁ Ἄαρών.**

Καί δέν ἀρπάζει κανεῖς μόνος του αὐτή
τὴν τιμὴ, νά ἀναλάβῃ τὴν ἀρχιερωσύνη,
νά ἀναδειχθῆ μόνος του ἀρχιερέας, ἀλλὰ
τὴν δέχεται ὅταν τὸν καλῆ ὁ Θεός, ὅπως
ἀκριβῶς τὴν δέχτηκε καί ὁ Ἄαρών ὅταν
ἐκλήθηκε ἀπὸ τὸ Θεό.

- 5 **Οὕτω καί ὁ Χριστός
οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε
γεννηθῆναι ἀρχιερέα,
ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς Αὐτόν·
Υἱὸς Μου εἶ Σὺ,**

Ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά Σε·

Ἔτσι κι ὁ Χριστός δέν τίμησε μόνος του
τὸν ἑαυτό Του μέ τὸ νά ἀνακηρυχθῆ ἀφ'
ἑαυτοῦ ἀρχιερέας ἀλλὰ τὸν ἀνεκήρυξε
Ἀρχιερέα ὁ Θεός Πατήρ, Ἐκεῖνος πού
Τοῦ εἶπε: Ἐσύ εἶσαι ὁ Υἱός Μου, Ἐγὼ
σήμερα Σέ γέννησα· ὅπως ἀναφέρει ὁ
Ψαλμός 2, 7-9.

- 6 **καθὼς καί ἐν ἐτέρῳ λέγει·
Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα
κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.**

Καί καθὼς λέει ἐπίσης ὁ ψαλμός, 109,4
τὸν ἄλλο λόγο, πού τὸν ἀναφέρει ἡ Γραφή
σέ κάποιο ἄλλο σημεῖο: Ἐσύ εἶσαι Ἱερέας
αἰώνιος ὅπως ὁ Μελχισεδέκ.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»**Ἦχος πλ. β΄. Ψαλμός 73.****Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.****Θ**εός βασιλεὺς ἡμῶν πρό αἰῶνων,
εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.**Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.****Μ**ή παραδῶς τοῖς θηρίοις
ψυχὴν ἐξομολογουμένην Σοι·
τῶν ψυχῶν τῶν πενήτων Σου
μὴ ἐπιλάβῃ εἰς τέλος.**Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.****Ἀ**νάστα, ὁ Θεός, δίκασον τὴν δίκην Σου·
μνήσθητι τῶν ὀνειδισμῶν Σου
τῶν ὑπὸ ἄφρονος ὄλην τὴν ἡμέραν.
Μὴ ἐπιλάβῃ τῆς φωνῆς τῶν ἰκετῶν Σου.**Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.****ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ****Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον, 8,34 - 9,1.****ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ****Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ****Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ****Ὁ Σταυρός εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ
Χριστοῦ καὶ τῶν χριστιανῶν πού Τόν
ἀκολουθοῦν μέ πίστη.****Ὁ βασικός ὅρος πού θέτει ὁ Χριστός σέ**

ἐκείνους πού θέλουν νά Τόν ἀκολουθήσουν καί νά σωθοῦν, εἶναι νά ἀρνηθοῦν τόν ἑαυτό τους καί νά ἀκολουθήσουν τόν Χριστό στήν ἐκούσια θυσιαστική πορεία Του πρὸς τόν Γολγοθά, πρὸς τό ἐκούσιο Πάθος Του, γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἐπομένως τή συνέχιση τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ὁ Χριστός τήν ἀναθέτει στούς πιστούς πού θά Τόν ἀκολουθήσουν, νά τήν ἐργάζονται ὡς συνεχιστές Του. Τό ἀξίωμα αὐτό καί τήν εὐθύνη νά συνεχίζουν τό ἔργο Του, τό ἀναλαμβάνουν οἱ χριστιανοί μέ τό Βάπτισμά τους, ἐφ' ὅσον γίνονται μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας εἶναι: «Πιστεύω ... εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν!» Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀναλαμβάνουν τήν ὑποχρέωση τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμον! Δηλαδή νά εὐαγγελίζονται στούς ἀνθρώπους τόν Χριστό καί τήν διά πίστεως σωτηρία πού τοὺς προσφέρει, νά κηρύττουν τήν διά πίστεως σωτηρία καί νά καλοῦν τοὺς ἀνθρώπους σέ μετάνοια. Καλώντας ὁμως τοὺς ἀνθρώπους σέ μετάνοια, τοὺς ὀδηγοῦν στήν Ἐκκλησία, καί διά τῆς Ἐκκλησίας στήν κοινωνία τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν, ὁ Ἕνας καί Μοναδικὸς Ἱερεὺς.

Ἔργο τοῦ ἱερέως εἶναι νά μεσιτεύη

ανάμεσα στους ανθρώπους και στο Θεό. Ὡς εκπρόσωπος τῶν ἀνθρώπων ὁ ἱερεὺς προσάγει στοῦ Θεοῦ ἐκ μέρους των, ὄχι μόνο τὰ αἰτήματα καί τίς προσευχές τους, ἀλλά καί τὰ δῶρα τους, τούς ἴδιους τούς ἑαυτούς των. Κατά τή Μεγάλῃ Εἴσοδο τῆς Θείας Λειτουργίας μαζί μέ τὰ Τίμια Δῶρα πού κρατᾶ στοῦ ὕψους τῆς κεφαλῆς του, κρατεῖ καί προσάγει γιά νά προσφέρῃ στοῦ Θεοῦ μαζί μέ τόν Χριστόν καί ὅλο τό ἐκκλησίασμα του πού τόν κυκλώνει. Ἔτσι ὁ ἱερεὺς στή Θεία Λειτουργία συνεχίζοντας τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, ἀνεβάξει στόν οὐρανό καί προσάγει στοῦ Θεοῦ τούς ἀνθρώπους. Ὁ ἱερεὺς ὁμοίως, ὡς εκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἀνθρώπους, κατεβάξει ἀπό τόν οὐρανό πρὸς αὐτούς τήν σωτηρία καί κοινωνοῦς Θεοῦ ποιεῖ τούς ἀνθρώπους, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἐλειτούργει συνεχῶς ὡς μεσίτης μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Τό ἱερατικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σταυρική θυσία Του, μέ τήν ὁποίαν προσήγαγε ἐκούσια τόν ἑαυτό Του. Ὅλα τὰ Εὐαγγέλια μαρτυροῦν ὅτι ὁ Κύριος ἐγνώριζε πολύ καλῶς, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θά Του ἔκαναν οἱ Ἑβραῖοι στά Ἱεροσόλυμα· ὅτι θά Τόν ἐσταύρωναν. Ὅμως δέν ἀπέφευγε, τούς κινδύνους, ἀλλά ἔσπευδε μόνος Του νά τούς παραδοθῇ. Πρόσφερε λοιπόν μόνος Του τόν

Ἐαυτό Του στό θάνατο, ὡς θυσία στό Θεό γιά τήν ἐξιλέωση τῶν ἀνθρώπων. Καί αὐτό Τόν ἀναδεικνύει μοναδικόν Ἀρχιερέα, ὁ Ὅποῖος προσήγαγε στό Θεό τό μόνο κατάλληλο ἐξιλαστήριο θῦμα γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτό τό Θῦμα εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἱερεὺς Ἰησοῦς Χριστός. Ἔτσι Τόν εἶδαν καί τόν προεφήτευσαν οἱ προφήτες ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἀβραάμ. ἕως τήν ἐποχή τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού ἀξιόδηκε νά Τόν ἰδῆ σωματικῶς καί νά Τόν ἀνακηρύξη. «Ἴδε ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου!» Τήν ἴδια διακήρυξη ἔκανε καί ὁ Προφήτης Ἡσαΐας: «Ὡς πρόβατον ἐπί σφαγήν ἤχθη.»

Ὁ Χριστός λοιπόν ὡς Ἀρχιερεὺς πού μεσιτεύει μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων προσάγει τούς ἀνθρώπους στό Θεό· τούς ἀγιάζει καί τούς συμφιλιώνει μαζί Του. Οὐσιαστικά τούς παίρνει ἐπάνω Του, τούς προσλαμβάνει, τούς ἀγιάζει καθὼς τούς ἐνώνει μέ τόν Ἐαυτό Του στό σῶμα Του, τούς ἐξιλεώνει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τούς πλύνει μέ τό Αἷμα τῆς θυσίας Του καί τούς συμφιλιώνει μέ τό Θεό – Πατέρα τους, ὅταν βεβαίως οἱ ἄνθρωποι καθὼς εἶναι ἐλεύθεροι, ἀποδεχθοῦν τήν κλήση καί τό Εὐαγγέλιό Του, ἀφοῦ ὁ Θεός εἶναι Θεός ἐλευθερίας.

Ἔτσι, ἀνακεφαλαιώνοντας, ὁ Χριστός

εἶναι ὁ Ἰδιος καί ὁ Ἱερεὺς πού κάνει τή
θυσία, ἀλλά καί τό θῦμα, τό σφάγιο, τό
ὁποῖον προσφέρει στό Θεό. Ἡ σταυρική Του
θυσία εἶναι ἐκούσια προσφορά γιά τή
σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καί ἡ ἀπόδειξη καί
τελείωση τοῦ ἱερατικοῦ, μεσιτικοῦ ἔργου
τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως καί οἱ πιστοί οἱ βαπτισθέντες, ἐφ΄
ὅσον μέ τό Βάπτισμά τους ἐνώδηκαν μέ τόν
Χριστό, συσταυρωθέντες, συνταφέντες καί
συναναστηθέντες μαζί Του, συμμετέχουν
ἤδη ἀξιωματικῶς στό ἀξίωμα τοῦ Χριστοῦ.
Καί αὐτοί δηλαδή ἀπό τήν εἰδική αὐτή
ἀποψη ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ,
εἶναι ἱερεῖς. Ἐχουν, ὅπως λένε οἱ θεολόγοι,
τήν γενική ἱερωσύνη. Τό χρέος τους εἶναι τό
χρέος πού εἶχε καί ὁ πρῶτος Ἀδάμ, νά
ποιμαίνη καί νά προσάγη στό Θεό ὅλα τά
κτίσματα καί νά Τόν εὐχαριστῇ μέ αὐτή του
τήν ἱερατική λειτουργία.

Ἐδῶ ἀκριβῶς εὐρίσκεται καί ἡ σημασία
τῆς πτώσεως, πού εἶναι ἡ ἀποτυχία τοῦ
Ἀδάμ καί ἡ ἔκπτωσή του ἀπό τό ἱερατικό
του ἔργο ἐναντι τῆς κτίσεως. Αὐτό πού δέν
ἔκανε ὁ πρῶτος Ἀδάμ, τό ἔκανε ὁ Νέος
Ἀδάμ, Ἰησοῦς Χριστός. Ἐπαιξε τό ρόλο τοῦ
ιερέως – μεσίτου, τούς πῆρε ὅλους ἐπάνω
Του, τούς ἐξιλέωσε πλύνοντάς τους μέ τό
αἷμα Του καί τούς προσήγαγε στό Θεό. Τό

χρέος τους εἶναι νά ἀκολουθοῦν καί νά μιμοῦνται τόν νέο Πατέρα καί Γενάρχη τους Ἰησοῦν Χριστόν. Νά προσφέρουν καί αὐτοί τόν ἑαυτό τους ὅπως ὁ Χριστός, θυσία στό Θεό ἀπό ἀγάπη γιά τή σωτηρία τῶν ἄλλων, ὄχι μόνο τῶν οἰκείων καί τῶν φίλων, ἀλλά καί τῶν ἐχθρῶν. Ἐτσι ὁ ἀπλός Χριστιανός ὡς ἱερεύς μέ τό χάρισμα τῆς γενικῆς ἱερωσύνης πού πῆρε κατά τή βάπτισή του, ἀποδεικνύεται κοινωνός καί μέτοχος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος τοῦ Χριστοῦ, προσάγοντας στό Θεό πρῶτα τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, δηλαδή τήν ἄρνηση τοῦ θελήματός του, τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν του. Ὅφειλει ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος νά προσάγη στό Θεό τά πάντα μέ τήν διάθεση τοῦ Νέου Ἀδάμ, τοῦ Ὁποίου εἶναι μέλος: Τά παιδιά του, τά μέλη τῆς οἰκογένειάς του, τούς φίλους του καί τούς ἐχθρούς του ἀκόμη, μέ τήν καλή συμπεριφορά του, τό παράδειγμα τῆς ἀπάρνησης τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῆς συσταύρωσης τοῦ παλαιοῦ του ἐγώ καί τῶν παιδῶν του. Μέ τήν ἀσκητική του ζωή, τήν προσευχή καί τή νηστεία προσφέρει συνεχῶς τή λογική λατρεία τήν ὁποίαν ὀφείλει ὡς ἱερεύς νά προσφέρῃ στό Θεό, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστήσαι τά σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τήν λογικήν

λατρείαν ὑμῶν.» (Ρωμ. 12,1)

Ὅφείλουμε λοιπόν νά ἀποσαφηνίσουμε δύο σημεία ὅσον ἀφορᾶ τό τί προσφέρει στό Θεό ὁ ἀπλός χριστιανός ὡς ἱερεύς: α) Προσφέρει τόν ἑαυτό του. Αὐτοθυσιάζεται. Λογική λατρεία. β) Προσάγει ὅλους τούς ἄλλους καί ὅλα ὅσα μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἐπάνω στή γῆ, στό Θεό.

Τό ἔργο λοιπόν τῆς ἱερωσύνης καί τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς, ἔχουν τήν ἴδια θεολογική βάση: τήν συμμετοχή τοῦ ἀνθρώπου στό ἔργο τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον εἶναι ἡ σταυρική Του θυσία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στή δόξα τῆς Ἀναστάσεως καί στή ζωή τῆς Βασιλείας.

Τό πρόβλημα ὅμως εἶναι γιά τόν ἀνθρώπο τόν σημερινό πού γνωρίζουμε, ὁ ὁποῖος βαπτίστηκε νήπιο καί δέν κατενόησε προτοῦ βαπτισθῆ, οὔτε τό μεγαλεῖο τῆς κλήσεως νά γίνῃ μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί υἱός Θεοῦ, οὔτε τήν εὐθύνη καί τήν ὑποχρέωσή του νά προσφέρῃ καί αὐτός τόν ἑαυτό του εὐχαριστήρια θυσία στό Θεό καί νά ἱερατεύῃ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Πρέπει νά τονίζουμε ὅτι, ὁ χριστιανός ὀφείλει νά πιστέψῃ οὐσιαστικά στό Χριστό, δηλαδή νά λουστῇ μέσα στό φῶς τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Εὐαγγελίου: ὅτι ὁ

Χριστός είναι ὁ ζωντανός Θεός πού βασιλεύει καί τόν καλεῖ νά ἐνωθῆ μαζί Του καί νά συνεχίση τό ἔργο Του. Νά πάρη σωστή θέση λοιπόν ὁ πιστός, ἐνσυνείδητα κάτω ἀπό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ μέσα στόν κόσμο. Τότε μπορεῖ νά ἔχη συνείδηση τῶν εὐθυνῶν καί τῶν ὑποχρεώσεών του, βλέποντας τά πάντα μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, καί τόν ἑαυτό του καί τούς ἄλλους. Καί δέν μπορεῖ οὔτε νά κρύβεται, οὔτε νά κἀνη ὅτι δέν καταλαβαίνει, γιατί τόν βλέπουν ὅλοι πῶς ζεῖ καί πῶς ἐργάζεται καί συμπεριφέρεται. Θεός, Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι.

β) Ὁφείλει ἐπίσης νά πιστέψῃ ὁ βαπτιζόμενος, ὅτι τό Εὐαγγέλιο καί ὅλη ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι λόγος Θεοῦ. Βεβαίως τόν κατέγραψαν ἄνθρωποι. Ἀλλά εἶναι φανερόν ὅτι αὐτά πού λένε, τά λένε καί τά γράφουν ὡς στόματα τοῦ Λόγου καί ἐκφράζουν δόγματα ἀληθείας ἀλάνθαστα καί ἀμετακίνητα.

γ) Ἄν δέν πιστέψῃ ἔτσι ὁ προσερχόμενος στό Βάπτισμα καί ὡσότου μέ τήν κατήχηση τῆς Ἐκκλησίας ἐνημερώσῃ τήν πίστη του, δέν εἶναι ἐνεργοποιημένη ἡ μυστηριακή ἀναγέννησή του καί οὐσιαστικά τό βάπτισμά του παραμένει ἀδρανές. Δέν ἔχει ἀκόμα ἀναδειχθῆ στό ὕψος τοῦ Χριστιανικοῦ ἀξιώματός του. Ἡ κατήχησή

του ὀφείλει νά τοῦ θεμελιώση τήν πίστη, ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Τό Εὐαγγέλιο κατανοεῖται μέ τό φῶς πού χύνει μέσα σ' αὐτό ἡ προφητική διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅ,τι ἀπό αὐτήν δέν κατανοοῦμε, τό ἐξηγοῦν οἱ θεοφώτιστοι Πατέρες καί Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω

Ἐκεῖνο τόν καιρό
προσκαλεσάμενος τόν ὄχλον
ὁ Ἰησοῦς
σύν τοῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ
εἶπεν αὐτοῖς:

ὁ Ἰησοῦς κάλεσε τόν κόσμον μαζί μέ τούς
Μαθητές Του καί τούς εἶπε:

34 - Ὅστις θέλει ὀπίσω Μου ἐλθεῖν,
ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν
καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ
καί ἀκολουθεῖτω Μοι.

- Ὅποιος θέλει νά Μέ ἀκολουθήσῃ, ἄς
ἀπαρνηθῇ τόν ἑαυτό του, ἄς σηκώσῃ τό
σταυρό του κι ἄς Μέ ἀκολουθῇ.

35 Ὅς γάρ ἂν θέλῃ τήν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι,
ἀπολέσει αὐτήν:

Γιατί ὅποιος θέλει νά σώσῃ τή ζωή του,
θά τή χάσῃ,

ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τήν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἕνεκεν
Ἐμοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει
αὐτήν.

ὅποιος ὅμως χάσει τή ζωή του
για χάρη Μου καί για χάρη τοῦ
Εὐαγγελίου, αὐτός θά τή σώση.

36 **Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον,
ἐάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον
καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;
Γιατί τί θά ὠφεληθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἄν
κερδίση ὀλόκληρο τόν κόσμο ἀλλά χάσῃ
τή ζωή του;**

37 **Ἦ τί δώσει ἄνθρωπος
ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;
Τί μπορεῖ νά δώσῃ ὁ ἄνθρωπος σάν
ἀντάλλαγμα για τή ζωή του;**

38 **Ὅς γάρ ἐάν ἐπαισχυνθῇ Με
καί τούς Ἐμούς λόγους
ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ
τῇ μοιχαλίδι καί ἀμαρτωλῷ
Γιατί ἐκείνον πού ἀπό ντροπή ἀρνηθῇ νά
ὁμολογήσῃ Ἐμένα καί τή διδασκαλία
Μου μέσα σ' αὐτή τή γενεά τήν ἄπιστη
κι ἀμαρτωλή,**

**καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου
ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν,
ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ
τοῦ Πατρός Αὐτοῦ,**

μετά τῶν Ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

αὐτόν καί ὁ Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου
θά ἀρνηθῇ ἀπό ντροπή νά τόν
ἀναγνωρίσῃ, ὅταν ἔρθῃ μέ ὅλη τή δόξα
τοῦ Πατέρα Του μαζί μέ τούς ἁγίους

Ἄγγελους.

9,1 **Καί ἔλεγεν αὐτοῖς·**

Καί τούς ἔλεγε ἀκόμη·

Ἀμήν λέγω ὑμῖν,

ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων,

Σᾶς ἑβδαιώνω πώς ὑπάρχουν μερικοί

ἀνάμεσα σ' αὐτούς πού βρίσκονται ἐδῶ,

οἵτινες οὐ μή γεύσωνται θανάτου,

ἕως ἄν ἴδωσι τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ

ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

οἱ ὅποιοι δέν θά γευτοῦν τό θάνατο,

πρίν δοῦν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ νά

ἔρχεται δυναμικά.